

Arrest

nr. 182 623 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat J. DEPOTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2016 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Verzoeker diende geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid of een beroep tot nietigverklaring in tegen deze verwijderingsmaatregel.

1.2. Op 10 oktober 2016 wordt verzoeker gedwongen verwijderd van het grondgebied.

1.3. Eveneens op 26 september 2016 wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/09/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV nr BG.55.F0.004592/2016 van de SPN te Zeebrugge)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“4.1. EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 74/17 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 5 J. ARTIKEL 6 EN ARTIKEL 11 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;
- ☐ SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- ☐ SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- ☐ SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT;
- ☐ SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

4.1.1.

De bestreden beslissing, betekend aan de verzoekende partij in datum van 26 september 2016 (kennisgeving 26 september 2016), waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, strookt niet met de wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten, het feit dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfadres heeft, het feit dat verzoekende partij geen poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren en de illegale grensoversteek. Nochtans volgt uit art. 74/11 Vw. dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus omstandig dient te motiveren.

Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. In wezen wordt dan ook artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden.

4.1.2.

De verwerende partij moet bijgevolg staven waarom zij een inreisverbod oplegt van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar.

De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd onvoldoende gemotiveerd.

Eveneens stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

Het betreft hier immers een Albanese man met familie in Europa. Het is de eerste keer dat verzoekende partij werd betrapt op het illegaal overschrijden van de grens. In het verleden is hij bovendien nog nooit eerder in aanraking gekomen met het gerecht. Huidige beslissing ontnemt verzoekende partij de kans om op een legale manier naar de Europese Unie af te reizen.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een maximum van drie jaar nodig wordt geacht (RvV, nr. X, 27 februari 2013, RvV X, 19 december 2012, RvV X, 27 november 2012 en RvV, nr. X, 19 augustus 2013).

De op de verwerende partij rustende materiële motiveringsverplichting wordt in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

2.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, nu de bestreden beslissing steunt op voormeld artikel.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“Indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de gemachtigde verplicht is om een inreisverbod op te leggen in de twee hoger vermelde situaties. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1, a) en b), van de Terugkeerrichtlijn (zie

hierover de conclusie van advocaat-generaal Sharpston in de zaak C-554/13, *Z. Zh. en O.*, pt. 90 en voetnoot, waaruit blijkt dat de formulering onder artikel 11, lid 1, a, van de Terugkeerrichtlijn van dwingende aard is). Het betoog van verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag.

In casu blijkt duidelijk uit de motieven dat het bestreden inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, met name omdat verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Er wordt gewezen op de feiten die ten grondslag lagen aan de beslissing om verzoekende partij geen termijn toe te kennen om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar eveneens werd betekend op 26 september 2016, met name wordt gewezen op de betrapping op heterdaad voor illegale grensoverschrijding – waarbij wordt verwezen naar het PV met nummer. “GB.55.FO.004592/2016” van de politie van Zeebrugge – en op het feit dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Aldus wordt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wel gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd. Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekende partij stelde geen beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2016, waarbij geen dergelijke termijn werd toegekend. De Raad wijst er ten slotte nogmaals op dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, in deze situatie in beginsel verplicht is om een inreisverbod op te leggen (“gaat gepaard”).

De Raad merkt in de eerste plaats op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus inderdaad een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is, zoals verzoekende partij eveneens terecht aanhaalt, een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar kritiek dat de gemachtigde diende te motiveren waarom *in casu* geen inreisverbod “beneden de drie jaar” werd opgelegd. De Raad stelt vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Deze conclusie vindt steun in de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor illegale grensoverschrijding, waarbij verwezen wordt naar het proces-verbaal van de politie van Zeebrugge met nummer “GB.55.FO.004592/2016”.

De gemachtigde motiveert vervolgens dat, gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Met het betoog dat de duur van het inreisverbod “helemaal niet gemotiveerd” wordt en er “zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten” blijkt, gaat verzoekende partij er volledig aan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de geldingsduur van het inreisverbod voor de termijn van drie jaar wel degelijk voorzien is van een specifieke motivering. Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het bestuur heeft, zo blijkt duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing, wel degelijk een afweging gemaakt welke gegevens eigen aan het geval van de verzoekende partij relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, hetgeen ingaat tegen de door verzoekende partij geuite kritiek dat haar “sowieso” een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

Gelet op de motivering betreffende de duur van het inreisverbod kan verzoekende partij ook geenszins dienstig voorhouden dat er geen enkele verwijzing naar de feiten is gemaakt. De gemachtigde verwees immers naar het illegaal verblijf van verzoekende partij en het gegeven dat verzoeker tijdens dit illegaal verblijf de openbare orde heeft geschonden, waarbij duidelijk werd verwezen naar het gegeven dat verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor illegale grensoverschrijding door de politie van Zeebrugge.

Verzoekende partij toont niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de gemachtigde, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat verzoekende partij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk de openbare orde heeft geschonden, gegeven dat zij op zich niet betwist. Er blijkt niet dat het op algemene wijze kan worden uitgesloten dat elementen die spelen bij het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet mede een relevante omstandigheid kunnen zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en een vaststelling dat de betrokkene de openbare orde reeds schaadde, kan een verzwarende omstandigheid uitmaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van haar geval of dat de gemachtigde naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker voert wel aan dat er moest worden overgegaan tot een individueel onderzoek van de specifieke omstandigheden van het geval, doch laat na aan te tonen met welke concrete elementen bij het nemen van de bestreden beslissing werd nagelaten rekening te houden.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat de gemachtigde het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, dat ook nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “*Het redelijkheidsbeginsel*”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding niet aan.

In de mate dat verzoekende partij zich verder beroept op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die overeenkomstig artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet de beslissing betreft waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoekende partij in het kader van huidig beroep, dat enkel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod tot voorwerp heeft, zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat voormelde wetsbepaling voorziet dat de gemachtigde een verwijdering tijdelijk kan uitstellen. De Raad herhaalt dat *in casu* geen beslissing tot verwijdering wordt aangevochten, zodat andermaal niet blijkt dat verzoekende partij zich dienstig op de schending van deze bepaling kan beroepen.

De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat verzoekende partij zich *in casu* nog rechtstreeks kan beroepen op de artikelen 5, 6 en 11 van de betreffende richtlijn. Artikel 6 van deze richtlijn betreft ook andermaal enkel terugkeerbesluiten, die moeten worden onderscheiden van inreisverboden.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT